

דברים בסוף עת חמדינה
ביום כב' בחשוון תש"ח
29.7.1948

29.7.1948

נאום משה שרתוק

doc00630

חברי המועצה! אנחנו מונחים אותך היום ת"ו להפגנה השניה
המחלימה-ישראל נגיד סדינוח-ערב החזקנויות. קדשו לה להפגנה הזאת
עשרה ימים של קרבון, שבאו מחתם סיירובן של סדינוח ערביות אלו
לחדרש אותך להפגנה. על מהלכם וחוואותיהם של קרבנות עשרת חיים שענו
זהה מתאיה טפי ראש-הממשלה ושר-הבטחון בישיבת הקודמת של המועצת.

ההפגנה הנוכחית נקבעה על ידי החלטת מועצת הבטחון מיום 15
בולי. ההחלטה היה קבעה אותך העובדה, שסשלת-ישראל הסכימה לחייב
הפגנה זאיילו המידנית הערביות סיירבו לחדרשה. סועצת-הבטחון הגדרת
את הצבא בארץ-ישראל כטבנה לשלוות. היא ציווחה על כל המידנית
הגועה בדבר, לחיטנו סכל פועל צבאי ולחמה פוראה להפסקה-אש בפוד
שהמחדש יקבע אותו טעם או".ם. היא תזכיר, כי אי-ציווח לצו חז
יחסב כהפרת-أسلומם לפיה מגילות האוות הנטבחות. ואם יקרה בדבר חז
חדון מועצת על פעולות שיש לנאות בהן בלא חוקן, לפיה הפרק אשבי
של המגילה. היא דרש שני הצדדים שיתוקף-פעולה עם המזוודה. בהתאם
להחלטת קודמת של מועצת הבטחון מ-29 בחודש טאי, היא מקדחה על הפסקה-
אש סידית בירושלים. היא הורחת למזוודה, להמשיך במאציו לפירוז
ירונלים. היא מורה לסתוודה, לפתח על מילוני חנאי ההפגנה וקבעה,
שעד להחלטה חדשה ישאר ההפגנה בחקפה, לפיה ההחלטה קודמת של מועצת
הבטחון וכן לפיה החלטה ה-15 ביולי, עד אשר יופדר עניין ארץ-ישראל
בדרכי-שלום.

29.7.1948

ההפגנה אינה שלום

נאום משה שרתוק

doc00630a

הממשלה הזמנית לישראל חודיטה מ��יד על הטענה להטוגה, בהתאם
לחנאי ג'- 29 במאי 1948, שאח עמדתו לבנייהם האחים המשלה הזמנית עוד
קדום לבן.

בהתאם להחלטת חודיטה הממשלה הזמנית לסתורן, לסודן הנכון, לא
סודם מדי, אך גם לא מאוחר מדי, כי הפקודה להפסקה-חאש ניתנה.
המדיינות הערביות, עד כהו שניתן לנו לשפטם מן החומר שנחרטם ונספר
ליידי עתנו ראטיה, ניטו לאחוז בשני ראשי החבל.

כל אחד ואחד מהן, על-כל-פניות רובן, חודיעו לסתורן כי אין
סמכיותם להטוגה וऐשרו, שניתנה סאותן פקודת להפסיק את חאש, בלי
שצירפו להזדעה איזה חנאי שהוא. אבל בו בזמן חברו כלן יחד בזורה
חבר מדינוח-ערב והודיעו למוסעא-הבטחון, שהטבוח להטוגה סובייגת
ב-3 תנאים: חנאי ראשון, שבכיון האטה חוסט לחולותין חעליה הייחודית
לארץ חנאי שני, שבכל הערביים, שקרו סמכותם מושבעם בחוקים שלטוני
ישראל, יוחזרו למקומוחיהם; חנאי שלישי, שייקבע סודם סובייגים לגמר
תקופת ההטוגה.

לא ידוע לנו על שום שאמו-טחן שהחנהל מצד מדינוח-ערב עם איזה
גורם בינלאומי על סימונם של החנאים האלה. ואין לנו אלא לבוא לעת-עתה
ליידי מפקדה, שהחנאים האלה הוצגו כדי לצאת ירידתובת לפני דעת-הקהל
ולשבור את אוזן המאזינים להזדעהיהם ברadio. אבל מותר גם לאטיק,
שהמדינה הערביה אולי שוטרה עצמן את הזכות לחזור ולעורר את השאלה,
חנובותה מהציג החנאים באזורה בזאת.

בטרם אטפל בחנאים אלה אחד-אחד, רצוני לעסוד על חנאי אחד עיקרי,
וחנאי חנאי של שפירה על ההטוגה. החנאי הזה לא נשמר לעת-עתה ע"י הצד
הערבי. ע"א היסים שתלטו מלאים ברימון מעשי חפה של הערבים ומלחנות
פצידם על מעשי הפרה שלנו. לחוויה ידועה אנחנו לא נסבול שיטה של

29.7.1948

נאום משה שרתוק

doc00630b

הפרת חז"צ-אזרדית. אנחנו נשיב מלחמת שערח בכל מסקרה של הפתה ואחריות גם חוץ תקופת-ההפגנה. אנחנו נשבר כל נסיוון להחפרעה בחומות שלטוננו, נעה על כל הרעה והפוגה, נשיב טנה אחה אפיקים על כל פגיעה בשירותינו, נחרוף כל התקפה על עמדותינו ועל דרכי אחchapורה שלנו, ואנו הדיחת הפתה של ההפגנה לא נימנע גם סכיבושים חדשים.

סנגנון הפיקוח של האומות המאוחדות הולך וסתחרר, אבל בסידורו אל פיגור ניכר. בינהיים געשו נסיבותן מצד העربים לנצל את שעת האוצר ולקבוע עובדות צבאיות חדשות נגדנו. אנחנו סוכנים לשיתוף-פעולה נאמן עם סנגנון הפיקוח לשם שמירה כנה על ההפגנה, לפניהם והעתודם ודרך אחchapורה שהיו קיימים עם חילתה, אך לא נרשה, שהעד הפיקוח אז אזלחת-ידו של סנגנון הפיקוח יקבע אותו לגביו האויב.

אשר לשולשת התנאים שהציגו העربים כלפי מעצמה-הבטחונן, הרי התנאי הראשון, אסרו ברו על העלייה, גובע לנו באופן חיוני ביותר; בעצם אף אם הצינו בעניין זה התנאי להודעתנו על הסכמת להפגנה צירפנו הודעה, שאנו ננגד בהחמת עמדתנו אסואחרת ביחס לחנאי 29 בספטמבר 1948, והכוונה איך בראש וראשונה לעניין העלייה. חברי מעצמה-הטינה זוכרים, שב恰恰 ל-29 בספטמבר במפורש, כי אנשים בגיל צבאי יוכלו לעלות לארץ חוץ תקופת ההפגנה, ורק נדרשת מהנו החייבויות שלא לוגיסט אותם ולא לאם אושם אי-ISON צבאי. התנאי זה פשוט סידר לסלע-מחלוקה ביןינו לבין המחוון. והמהווים - כדי לסלא אחרי סייג אחר שהומל עליינו ועל ערבים בחנאי ההפגנה: שלא לאכניות אנשים לוחמים, זאת אוסרת חייליםensus - ביקש לגוזר, בניגוד לנ أمر באופן מפורש באותו החלטה, על כניסה של גברים בגיל הבא בכלל. לאחר דין-זודריים ביןינו ובינו הפסיקו לבנייטם של אנשים בגיל צבאי בשיעור מסוימת, שלא קבע אותו, אבל בחנאי טאנשים אלה יוכנסו למחנות, ושיכל לפקו עליהם שבאמת אין מוחשיים זאינט מחסנים. התנאי זה היה קיים ב-28 האיטים של ההפגנה

29.7.1948

נאום משה שרתוק

doc00630c

הראשונה. אבל לKERATH סוף אורתה חוקת נחדר בינו לבין חוץ'ם בנסיבות זו וחתמו ערך חוקת נחדרת תזוז, ובו אין אונשיט, הבאים לאرض בתווך חוקת ההפגנה, ככנים למחנות, אפילו לא גברים בגיל האב; גברים אלה הם חופשיים, אך דבר זה אינו מחייב את חוקת התחייבותנו שלא לוגדים אותו ולא לחייב עליהם איסון צבאי.

לקראת ההפוגה הזמנית הודיעו לטענו לא נסכים לשום הגבלת ספריה לגבולם של גברים בגיל אבא תוך חוקת ההפגנה. ראשית, שום שאנו סבורים, שהגבלה בזאת לא היא סודדתו פלחהילאע טניא, מפני שהיא בלתי-אפשרה לחלוין לגבול ההפוגה הארכאית, שנקבעה לזמן בלתי-טוגבל. עלי להודיע לחבריך-הפטועה, שלא חבענו לעתק-חשווה עם הטענו בנסיבות זאת, הוא הודיע שאמ לא קיבל מטה סועצת-הבטחן פקס פטורש בגין לטיירושו הוא, חרוי יראת אה עסמו נאלץ לעמוד על הפטורש שלו. לא ברור לנו עדין, אם נתנו אחוי לשמעה בנסיבות זו, אבל ייחבן כי יש כאן שורש לחלוקת חמורה, ועלינו לדעת זאת. לעומת הסשלת הזמנית היא לא להאפשר עם שום הגבלת ספריה לגבול בנטישת עולים יהודים בגיל האב, לא לפטול אונשים חזקאים לעליה לגבול עלייה ולא לדוחות אה עלייהם אך ורק טرسם שגורלם גורם להם לא להיות אערירים בגיל האב ולא להיות זקנים מגיל זה.

בנסיבות זו נשבת ועומדת החלוקת הרצינית סדר בינו לבין ממשלה-המנדרט לשעבר. במידע, נטלת הסשלת חביר טיח בעניין זה שררה שאינה סגיעה לה כלל ועיקרי: הפרש פירוש חרדי-צדדי ושרידותם לחלוין אה ההזראה המפורשת של מועצת-הבטחן. באותו הפקוט שהיא שלטה על יציאתם של עולים יהודים, הוות אופר בקריםין, גזרה חמוץ חמוץ ומוחלט, בגין גם לפירושו הסגנון של הטענו על יציאתם של אונשים בגיל אבא, וטענו כך היא שמה לאן גם אה עלייהם משפחותיהם. ועד היום הזה כלואים בקריםין לזמן בלתי-טוגבל (אם לא יכול שינוי בעקבות ממשלה-המנדרט לשעבר) - לפעלה מס' 12 אלף נפש.

29.7.1948

נאום משה שרתוק

doc00630d

יש לנו ריב חמור בעניין זה עם הממשלה הבריטית, ועודין לא נפלת מחברעת האחרונה. אך לפיד-שעת הגזירה בסכומת עותדה, וזאת לאחר שמחוזן חורין בטעצת-הבטחון, שהוא פירוש אחר את ההוראה בדבר עלייה גברים בגיל אבא.

הנאי חשי שקבעו ערבים, קביהם פועד סטויים לגור מהפוגת, אך הוא מעוניין או חונך מאר. גם בשbillנו עלולה הסכת ההפטוגה לזמן בלתי-טוגבל לייזר בעיות רציניות, שילכו זיחמיו עם חזם. לדבר סטייל עליינו מעיטה נברחה. מציאות חבור-ספקחים גדול בחוץ הארץ, גם חזא סבוך מאר את פדרי השלטון, וכל הסאב של לא-טלהת ולא-שלום יוביל להפטוק טאב לאינ-גשווא בשbillנו, אם יארך יותר כדי. איןני סאייע, ואינני סבור שהפטולה חושבת להאייע ביום הזה, להעמיד את השאלה בכל חריפוחה לדיוון והחלמה, אבל טוב לאיני, כי יש כאן שורש לשאלת רצינית ויתחנן שנacaktır לחוזר אליה בטען חזם.

בעניין ההפטוגה רצוני לציין, כי על-פי בקשנו הסכים אסוחו על המזיא לנו בימים הקרובים ביוחר רטימה מפורמת על סנגנון/api קות שלו לעסודותיו ברחבי הארץ הערביות, בנמלים, בנמלים אויר ובקווי חגבולות. אני צריין להסביר, שארצנו היא הארץ היחידה בכל הארץ חנוגעות בדבר, שבת מחנהת טלהת, ולבן אותו חלק של סנגנון/api קות, המטפל בהשגת על קווי החזית ועסדות בחזית ודרבי חיבורת של שיירוה אבא, או שיירות העוברות קווי אבא, אותו חלק של סנגנון/api קות חלק על ארצנו, וספירלא איינו חלק על הארץ הערביות. אך יש גם חלק אחר הסרינה, כמו שאמרתי, על נמלים ים ונמלים אויר ועל גבולות, ומנו וגורם אחינו לדאו לך. עד כמה שמדובר חלו' בנו, ושםענו הארץ שזו גם דאגה אכזרון, שלא יהיה פיקוח חד-צדדי והחומרת-יתר לגביינו והקלת-יתר לבני הארץ העניים. שנתקבל את החומר בעניין זה, יוכל לחיות אם באמת כן הוא הדבר.

29.7.1948

נאום משה שרתוק

doc00630e

חחגא' חשי שazzigo ערביים: החזרה הפליטים שלהם תוך חקופת החפוצה, הפך לעניין רציני ביותר, מכיוון שהוא סופי עבשו כחביעה מסוכגת בלבינו ע"י המחווך עצו. בשלבים האחרונים של אמו"ס בינוינו ובינו הופנחתה תביעה זו אליו בע"פ ובכתב. נאמר, כי יאנט ביום כ-300 אלף ערבים - לפי אומדןות ידועות גם יותר מזה בכתה רבות - שערכו מחתם הסלחה פסקוטה טגוריהם, והם פורדים ביום חלקים של הארץ, הנחונים לשלטונו ערבוי, ו곰ם בארצות השכנות רובם גדול ארזים בחוטר-כל, רבים מחגוללים חחת ביחס אשימים, כמעט כולם גטוו את רכושם, וחלק גדול גם את מטלתייהם. יש כאן עדין אנושי, עניין של טבל האמנים, שמצוות אנושית היא להקל עליו ולטלק אותו אם רק אפשר. והדרך היילה ביוחר לטפל בבעיה זו ולהקל על טבל זה - היא להזכיר אנשים אלה למקומותיהם אם לא כולם, הרי לפחות חלק מהם.

הופנחתה אלינו השאלה, אם אנחנו נסכים להזכיר לפחות חלק מהפליטים האלה, ביחוד אלה השיביכים לערים יפו וחיפה אם לא כולם, הרי לפחות הנשים והילדים, והגברים שאינם בגיל הצבא. רצוני להקשוח בסוגרים: סרווד דזוקא אלה שטיפו וחיטחו אם העניין הוא עניין אנושי גריידא, אם דם של יוצאי יפו וחיפה סומך יותר סדם של עקרדי סרים, או סלמה, או זיב, או איזה בפר, אי איזו עיריה אחרת ערבית שננטשו מהושביהם?

אין כל טעם, שיש כאן לפניו שאלת אנושית חמורה סדר, ואין כל טעם שבחינה אנושית וגם שבחינה מדינית אין אנחנו יכולים שלא לדאוג לדבל, ואין אנחנו יכולים להיות אדישים לסבל. אבל אנחנו אנוושי, נסיוון ההיסטוריה של התקנות הקודמות ושל אותן ההוראות סובב בעליל, כי כל הפרדה של חבייה אנושית מבויות אחריות, כל נסיוון להוציא איזו בעיה ממסגרתה, ולטפל בה כבביעה אנושית גריידא, בלי מחשבות באדריה החטורים פאר שבחינה מדינית, שבחינה כלכלית ושבחינה

29.7.1948

נאום משה שרתוק

אבאיות, – לא רק שהיא מחייבת קשת באוחם השיקולים המכרייעים, אלא
כפיון כזה מחייב גם את טריה-עצמם. הוא אינו שינו גם את הקלת
חטבל האנושי. הפרדה והפשתה אינה גוזגה בחיקום בעניינים באליה. אי-
אפשר לעשו אבטראקציה מצד אחד של בעייה ולהחולם הצדיאות האחרים,
ואם חורדים לפחרון קונטרוקטיבי ממשי, יש לראות כל בעיה בסוועה שהיא,
על כל חמורכוב וחמסובך שבה, ולא להחולם משומן עד הצדיאות המכרייעים.

ההפוגה היא לדידנו שלב במלחמות, היא אינה שלב של שלום. המלחמות נוגדו נטושה בכל חקפה. גם המערכת הצבאית לא פסת, וחתמראת הצבאית לא פסת לאו-דוקא משוט שיש חפרוח בהפוגה, אלא עצם מציאותם של כוחות צבא פולשים, זרים, שבאו מן החוץ, שהובאו טרורחים, על אדמות ארץ זאת – היא עובדה של חוקנאות, היא עובדה של מלחמה. אבל גם מלבד המלחמות הצבאית נטושה נוגדו בכל ירושיותה מערכת מדינית ולחץ דיפלומטי וחעמו לה, גיום אסעים והכגנות סמיות מן עין זו גם חזקה להחזורת הפליטים, שהולכת ומחזיפה טירות ליום, הולכת ומקיפה את חמונת הערבי ומשמשת כושא למארים ולשודרים ולהחלמדו של ביניםיהם ולדיון בוועדרות סודיות וגוליות שוננות, " אין לנו יכולות לראות או זה אלא כאחד מהבטיני הפל – חפת ההזאת.

ורדי שחתורת הפליטים רצiosa למדיניות העבריות החזקנויות, שטרם
גואשו מהנטוֹן במלחמה חזקנויות, שטרם הפסיקו לוותר על חמשה המלחמה,
וthen רצוח להיפטר מהנטל הכרוך בהחזקת המונע הפליטים בארץיה[...],
להיפטר פרוש המרירות החולך וגובר גדרוֹן, ורצותה להציגו לפחות על איך
הצלה בערבה זוואת, האלהת של חזורת הפליטים, - וכן שבן בשחרור
הפליטים פירושה הבנש גיאט המיש לחוּם מדינית-ישראל, גיאט חמיש
סאorgan וספודר, הבנש תומך פוצץ לחוץ טగרת מדינית-ישראל, אعتبرה
נתל שכם המדיניות העבריות על שם הממלכה הזמנית.

29.7.1948

מי חפט מוחשזח הזאת על ביהדי-ישטראל כollow באשר החלטת
הסוכנות שפענו את הטענה והחזרה, כי בנסיבות אלו, ואחר' בנסיבות
חסדיירם שבאו בעקבותיהם, נשלחו להציג את ערבי ארצ'ישראל טן
הנדגש היהודי, וחתם באו בהיענותם לקריאת ערבי ארצ'ישראל כדי להציגם.

יש כאן שאלה של אחריות, יש כאן שאלה של דין, וגם שאלה

כלכלייה הסורה פאך. אל מה ישבו הסוני פליטים אלה? סייפרנס אווחט
מי יעצים אותם כיום הזה? מי ישבע אווחט חיבן האמצעים הייבן המוננו
שייח על עצמו את כל הנטל הזה? עליינו לראות את הדברים ראייה בחירות.
עלינו לא ללבת סולל אחרי פיסוסו של הוועגיון שטחית, שאינה דואת
לשטי הדברים, וגם אינה פרטיקלה-ראות. לא יקיים שלום-חד-צדדי, כסם
שאין סלחנה חד-צדדית, ולא יבוא שלום לשיפורינו או שיבוא שלום וסור
שלום-גומליין, או שחולך ונפשך צב המלחמה, וכל עוד חולך ונפשך
צב המלחמה, הבעה הזאת של עחיד הפליטים קיימת ועוזרת. פחרזנה של
בעיה זו פוכרת לאירועים עד בוא השלום; מחרזנה של בעיה זו פוכרת להוו
חלק מן הסדר האורגани ותקני, שיבוא בעקבות שלום, הסדר שאר בו
יובאו בתשבען כל הגורמים הפזעילים לגבי בעיה זו וכל הצדדים שלה,
סדר שפטתו היה לחטיה יציבות פניות וחיוניות בסעדרן של אווחן
חפדיינות אשר יופיעו כצד לסתור. לא תהיה שפטה לחקל על פבל בנה
חולף, אלא לעקור את שרשיו של סבל-דורות, לא טובה פרט אחד או שני
חפוד לעיני אלה שאר ישבו לקבוע הסדר, אלא טובות אסוני האוכלוטין
לאווך-יטים. עחידם של ערבים בישראל, עחידן של קהילות-ישראל
בארכות-ערב יובאו אז לדין צורך, ואחריותם כל אחד מהצדדים הנזועים
בדבר, לשבן שנוצר ולהזאותיו, תהיה אחד סגורתיי הסדר.

תשובהנו לטעון בטענה זו הייתה בע"ט וחיה בכתב, בלורויז
הניטוקים שאח הפטים ארצייתי כאן: אין לדבר על החזרת הפליטים
לטקוותיהם כל עוד גטש וסתמי צב המלחמה, כי שאלה עתידם היא
שאלת פחדה, הסעודה מחרזן חיובי. אותו מחרזן חיובי יבוא באשר נשב
9/...

29.7.1948

נאום משה שרתוק

אל השולחן יחד, אנחנו וಚזרדים ערביים אונוגעים בדבר, לדון בסעיפים
שלום וחסדנות יחסינו לעמידה-לבוא, והפתרון יהיה משולב בכל סערבת
חסידורים שייקבעו אז.

שאלות אחרות, שאטען לך פנינו מתחזוק, היא שאלת ירושלים. כזכור
ודאי חיטב לחבריך-חטועצח, העמיד המתחזוק בשלבים הקודמים של חסוך"
ביןינו וביננו את השאלה הזאת על שמי רסונה שוננה. השאלה הועמדה על
הרשות הגדולה של פתרון לעמידה-לבוא, והפתרון, שהמתחזוק חzie' לובי
הבעיה הגדולה של העמיד, איך בנסיבות של הדברים לסתור את ירושלים כולה
לשלטונו ערבו עם חבטחת אוטונומיה טוני-איפאלית וחופש גישה לסקוסות
קדושים בשבייל הייחודיים. אך הוא העמיד את שאלת ירושלים גם בשאלת
לאחר, לבארה בלי שפערונת יחווץ את משפטו של הטעדר לעמידה-לבוא.
זאת לא לאחר מכן - לפרט אותו ירושלים.

על הצעה הראשונה קנוינו בלאו סוחלת וחריפה, ודברים שאמרנו
בעניין זה נחרטנו. אשר לשאלת השניה, של פרוץ ירושלים בחיקותם המערבי,
כדי לסגוע שפיקות-דמים נוטפה, או חרט נוטף בעיר-הקדש, עניינו,
שאנחנו מוכנים לברר אם אפשרויות הכרובות בראב.

אכן אמרנו לו זאת, בשעה שראינו את הרקע של חברו, שזו
נקבע ע"י החשש שמא לא תהיה הפוגה בארץ כולה, וזאת לא כדי אין
לטבש עצה במיזח לובי ירושלים, כדי להשיג אותה מהטבתה חזרבון
ושפיקות הדמים. אנטם לאלה התזגה שאלה ע"י המתחזוק לארא-דוקא לסתור
זה, אלא לכל סקרה סיובו, בין אם תהיה הפוגה, בין אם לא היה, אבל
גושחנו היה בסידת מברעת, שיכחן שלא היה הפוגה בכל הארץ, לא
חותכנו להצעה פירוז, אבל חטכנו לברר אותה.

וזה הגיע לנו מתחזוק הצעה מפורשת יותר לובי פירוז ירושלים.

29.7.1948

נאום משה שרתוק

doc00630i

asmem הוא הדגש, כי זהה הצעה לנסיון, שאין הוא מחייב עליו, והוא נציגו אותם רק בנסיבות אפשרי למ"מ. דתינו הצעה זו לחולוטין, ואנחנו מבינים כי ההצעה הזאת הוטרת ע"י חמוץ עוזר סדרתיות ואינה קיימת עוד, ומכוון שהוטרת ע"י חמוץ ואינה קיימת עוד, איןני חשב שטענינו להפוך בה. היא הפטת לנחלת ארביון. נבון, כי עצם אפשרות הופעתה של הצעה בזאת, שראינו חובה לעצנו לדוחה סייד ולחולוטין, החסירה את הסתייגותנו לגבי כל תכנית-פרוץ גוטמן, לאחר שהחמוון לא הפליק שבעה הרטיקו לבט על טיריה ירושלים לשלטונו עבאי. העובדה שיבולח לחוטיע חכינה בזאת והעובדת שהיא לא חוזה בו ממנה סלפדווח בחכרו על גישת טווייט. בחכנית טיריה ירושלים לשלטונו ערבי ראיינו פתיחת-פה מהרש לשאלת עמידה של ירושלים.

עוד לפניו-כן היה ברור, כי עם החפתחות אסורה נפתחת מחדש שאלה עמידה של ירושלים, ובמה מתחנו הבינו דעך זו בגלו זבוסבי. כי מאז נקבעה החלטה על סטרן ביןלאומי בירושלים בכ"ט בנובמבר 1947, החלטה אשר אנחנו הסכמנו לה, אירעו שלוש דברים:

ראשית, בא החקפת-הדים הערבי על ירושלים, - החקפת בפיקוד בריטי, בנשך בריטי ובסטון בריטי, אלא שבוצעה בידי חיילים ערבים שוט שפכו את דם בה; החקפת שטרת הימה לכיבוש חדש אח ירושלים לשלטונו ערבי.

שנייה: - האקרת ירושלים בידי העולם הנוצרי, שלא היה בדעתו לנ��ע אבע בידי לחציל אח ירושלים מסי הגורל, שנחוו ההתקפה הערבית היה ספיקת עלייה.

שלישית: הטעור הסקרי ואניצח, וזה נחוו חנק חייזרי בחוץ ירושלים ובדרך לירושלים, נחוו חבל היהודי, כוח-חובל היהודי, כוח החזקת סעדם של חשבוי ירושלים יהודים, נחוו פוג'יניס-ירושלים

29.7.1948

נאום משה שרתוק

doc00630j

ולוחמי - ירושלים העברית בתוכה ובדרכ אליה.

בידי צבא-ההגנה-ישראל נכבשה כמעט כל העיר חתירה לשלטונו היהודי בפועל, כמעט כל העיר שמחוץ לחומות, פרט לפינות בודדות וקטנות, שאינן טענות ואינן סורידות לגבי גורל העיר כולה. ולא עוד, אלא שנכבה גם איזור מסויים סביר לירושלים. ועיקר - נפרצת הדרכ לירושלים, ובכיבוש ישראל וחתון שלטונו ישראל נפצע ביום פס-ארץ שלם, חסלבר ומרחיק אם ירושלים עם סדינח-ישראל לפני החומסיה סכ"ט בנובמבר. פס זה עוד נחרחב בסידת ניכרת טад לפונ ולדרום חזק עשרה הימים של הקרבות הסביריים בין שדי האפוגזה, אלה הדברים שאירעו. ודבריהם אלה סטיילא פחחו מחדש את שאלה ירושלים. אין לנו רואים את עצמנו בחינת מופרעת סתוויים בסתמה להחלטת סכ"ט בנובמבר לגבי ירושלים, אם כי איןנו סבורים, כי הגיון שענו לקבוע סטראות לגבי עסדה החדש. מה שצריין שייא ברור חזא, טעינו לשומר שהפחח יחא פחוח לנו להציגו טוביעות דרישות לגבי ירושלים ולבקש פתרונות טוניים טאלח שחסכנו להם בלייק-טאכט בסוף נובמבר אשתקדר.

ועודם לפנינו ביום שאלת מעשי לאחרי מהו ביום סעודה, סעודה חטמלה בירושלים, מה טעם מה של ירושלים העבריהם (ובשאננו אויסרים הינם ירושלים העברית, בזונחנו לכל אותו אשטח הנפצע בביבושו של צבא-ההגנה לישראל וחתון שלטונה העוברתי הממש של סטלה-ישראל).

כפי שידוע לכם בזודאי, אחלייטה חטמלה חזנייה לקבוע בענין זה אפרר (גיטזו ופירטומו של אפרר זה הוא עניין ליטאים הקרובים ביותר), שיתן ביטוי טאטוי וסידי נברור לעובדות תקיותו. הדבר חז הארכיה, כדי לקבוע, שטכחות של סדינח-ישראל אלה על האיזור חז ע.א., שתחזקה של סדינח-ישראל, השיפוט של סדינח-ישראל רכובת הביאו של שלטונות ישראל חיים על האיזור חז. י.ב. אורך חיוני, כדי לחזור בימי חוקי לבמה עניים חיוניים, שאינם יכולות להשתדר בלי הבטיח חוקי חז. י.ב. בירושלים רשות שוניה, הן פעולות בחיי יום ידו, אבל חברתי לבנים אה

29.7.1948

נאום משה שרתוק

doc00630k

כולם לתוך מסגרת ברורה ומשמעות של סולם סמכויות.

יש גם שאלה של משפטם כלפי פניהם. ויש גם שאלה של אחריות כלפי חז"ל. אוחזו עניין של מסטר חפשח הבריטים ואתחזקירות הסחנהלה כנגדים ומשפט העשי לחתברר כנגדים, הביא לכל טינתי טענות בנוגע לחוקיות מסטר, לאופן מסטר, בנוגע לאחריותם של ממשלה-ישראל ובנוגע לציונות של גורמים שונים למשלה-ישראל באזוזו אשטח. רצוננו הוא בחילט להיות אחראים לנעשה בשטח ירושלים, ורצוננו לקחת לידיינו אותם סבירות מחחיקה והשיפוט וחביבו, שرك בבורות לחח לנו את האפשרות לחיות אחראים אחירות שליטה זבלתי-סחולקם. וכזרות ההסדר החיה, לכלול את ירושלים העברית והדרך חסוביה לירושלים בחחות שיפוטה של מדינה-ישראל. אבל לובי העמיד - לדעונו עליינו להדגיש, שהשאלה הזואת פונה זבי אין אנחנו יכולים בשום פנים להסביר חריםם בפני חדש. חיינו. חיינו. הראשונה וחראשונית על כלל ירושלים העברית לעתיד-לבוא בתחום מדיננו-ישראל.

ג'טוקי חמוץ עצמו, בהאיינו למסור את ירושלים לשלטו ערבי, מסייםים בכך. כי סה היו הניטוקים שפענו, אלה שבכח ואלה שבע"פ שפענו ניטוק, שבדרך כלל כל עניינו של אלטון ביןלאומי הוא דבר ספוקן sad - ספוקן מבחינה יציבות, עילותו וכושר-פעולתו. שפענו ניטוק, שבאמת אין לראות, כי יבטיח את קביעות של ירושלים בסקרת שחתיות ביןלאומית (אינני זוכר אם שפענו זאת ספי חמוץ עצמו או ספי אחד טורזיו, אבל ג'טוק זה היה מנדר בחללו של מסטר-וותן ובא לידי ביטוי). שפענו את הניטוק ה"סורי" שירושלים טוף-סוף מוקטה שטח ערבי, שטח המוביל ע"י ערבים, וזה גוזר מראות את גורל העיר, זה חורץ את שפתה.

השאלה הראשונה, שאלה עילותו של שטר בינהומי - וזותי שאלה, שבידי-ספר קיימת והיא שאלה רצינית sad - פניה לכאן ולכאן זותי חרב-טיפוח. סובילה היא לא רק לירושלים ערבית, היא סובילה באוחו הגיון עצו לירושלים יהודית. אם יש שאלת קביעות - זה לכל 13/...

29.7.1948

doc006301

נאום משה שרתוק

הදעה סובייל, בפתחו נחרצוי ביוחר. לכלילת ירושלים כולה, או לפחות חלק גדול סמנה, בסידינה ישראלי. ואם אני יטוק תוא, שיירושלים סוכנת ארץ-ערבית - אז היא הנוחנת לדיינינו אם ישנה סכנה בזאת, חרי בשום פנים ואופן אין לפסוך על מטהר ביןלאוטי, שהוא י gon על נכסיו עט"י ישראל בירושלים, נכסיו גוף ונכסיו רוח אשר בעיר-הקדשה.

או קובעים אם העובדה שראים אנו את האשלה בפתחה, ואני השקול כל חכנית וכל האעה טבחינה זו - בין אם היא נשאה פחדה בין אם היא נסגרת. אנחנו נתנגד לטעירת השאלה הזאת ונשмар על האפשרות לשקל בטעוד המכון היטב אח העניין. ואם נברא לידי הכרעת, שאנו אנחנו דורשים אם ירושלים בעיר עבריה - נדרש זהה בלי שהיה ידינו בbold; בbold; אליידי איזה סיגו או ע"י הפסכם לאיזה עניין שנטבעו עליו לפני זמני, בלי לראות אם הפסיקות הנbowות מן הפסכם.

אשר לעניין הפירוז, נחנוך חטובה לסתורך לאחר דיון ושיתוק

רב, - גשובה הסורכנת שלושה סעיפים:

א) הסוללה הזמנית חוזרת ודרחת רחיה סוחלתה את האעה הפירוז, מהזעה לה ע"י הסטורוך. היא מניחה שהזעה זו אינה קיימת עוד.

ב) אם הסוללה להזעה על פירוז ירושלים, בשהייא באח סאות הסטורוך, אינה יכולה לא להיות מושפעה מן העובדה, שהטורוך הציע למסור את ירושלים בחשבו טוני שלטון ערבי ולא חזר בו סצעחו זו.

ג) הסוללה הזמנית סוכנה כמקודם לדון על כל חכנית שקיבלה על הדעת, שבלי לחרוץ סראש את מטהר העיר לעתיד-לבוא ובלי לפגוע בעניינו החזוניים של געט היהודי בירושלים, אבטחה את ירושלים בפני סכנת הדרט נוסף במקרה אם יתחדשו אקרבות ארץ-ישראל כולה.

29.7.1948

ההפגנה אינה שלום
נאום משה שרתוק

doc00630m

אין לנו יודעים, מה גורלו של פאמע חתיווך לגביו השאלות
הגדרות של הארץ שהחוווך קיבל על עצמו. הבעייה שצרכיה להפסיק אוחננו
חיה לא בעייתה חתיווך, אלא בעייתה השלומות אין החוווך פסול בעינינו
כאיישיות - פשרה חיה דרך מסויימת של חייווך, הרואה את שיטחת לטזוא
פשרה בין פשרה, שאנו כבר קיבלנו על עצמנו, לבין העדת הקיזונית
חכוكة של הצד שבנגן. את הדרך הזאת אנחנו פוטלים, לניזך הזאת של
חייווך אנחנו מבייעים אידיאיסון, בדרך הזאת אין טיחווך-פערולת ביןינו
ובין כל גורם שהוא.

אם אפשר להביא את הצד שכנגר לידי סו"ם של שלום ישר אתנו,
בישיבת אל חסולחן שבוח שנויות גם יחד, המכירים איש בעסאות רעהו, איש
בחוויה רעהו במדינה עצמאית קיימת עוסרת - יכולה להיות ברוח בתיווך
בזה, אבל אין ברוח בחיפוש פשרה לאחר הפשרה. הפשרה של ב"ט בנובמבר
1947 היא ליזידנו מינימום שאין לגרוע ממנה. חלק הסאורעות מאז
חויכית את האורך בחיקونة ובביבורת של אותה החיקונית מנוקדת ראהוננו.
שינוי חרकע מחייב להחאמית את המכנית הזאת לסטיאות החדשיה.

מה קרא פראן מלכה נגדי, גוד החכנית, גוד סמכות האוונות
המאוחדות, בעידודה המדיני, בעזרה הכספי, בהדרבתה הצבאית
ובחינוך תריצלוסטי של סבמה גROLICH נערבה עליינו החקפת זרוניה של
חמש מדינות ערביות, כמשמעות גורמת אחריתן ושביעית מנופת חרבת
מרחוק.

חשנו לחרבה פגנות, כאשר יצאנו בדרך ההגשמה של החלטת ב"ט
בנובמבר. חוזרנו את האומות המאוחדות על חסכנות, כאשר השבענו כי
הוא"ם יוציא אתנו בספק פשות של הגשמה. גם ראיינו חוקות ידיעות,
טהרכות המאוחדות יעזרו לנו לאחד את הטכנות הללו.

סכל הטכנות אשר חשנו לנו - נחקיקת הסכנת חטמורת ביוזר.
סכל חקוקות אשר השענו בוחן - לא נחלאה אף חוקת קלא שבלות.

29.7.1948

נאום משה שרתוק

לא רק ערביי הארץ וערביי חוץ, לא רק כוחות בלתי-סדיירים מאורגנים בכנותיו, וצבאות סדיירים לא של סדרינה אחת או שתיים או שלוש, כל חמש, של כל חמש לא רק הן בלבד, אלא גם עזקה טעامة מאחוריהם - כל אלה יחד תברוז עליינו למלחמת חנופת, פלישה, ביבוש וחטפה. לפותח זה, אשר לעזרה או"ם - לא רק שוט אבא בינלאומי לא היה, אלא שוט עזרה כלשהי בנשק הצד האו"ם, על-פי החלטת האו"ם לא רק אי-הפטחה נשק, אלא שוט פעולה ממשית כנגד חוקפנאים, לא מדיניה, לא דיפלומטית, לא כלכלית ומכל-שבן לא צבאית. באחות: אף עזרה כנגד ההתקפה.

בפני כל זה עמדנו לבדנו. אין לנו סריעים חרוצים נצחים. אבל העולם יודע עוד, כי עמוד עמדנו. ומה שפעלנו בחזיהה, פעלנו בכוח נסקנו כמעט, אשר בסוחר, ביפויור רב ובמקוטע הזגד וגהזקם בדם בניינו חזיריים, סובי בניג'ו: חזיריים חרפנו את אשר חדפנו ולבשנו את אשר לבשנו.

לא אנחנו גhatא בא-הפטחה טקנותן חנפיין זהה, אם החלטתנו כ"ט בנובמבר קבעה גבולות, שלפי שיקול-דעת העצרת - שיקול-דעת שנשאך שסדרה חדשניים - דרישים לקיומה של מדינית-ישראל, בטאב של שלום ובחסותה שהבניית החגושים בדרך שלום, בלי חנגורות רצינית, - הרי בכך הואורעות זטיפתו על פני בעלי האשליה (ואולי גם אנחנו עצמנו חיינו ביןיהם) וחויכתו בחגיגון אכזרי של מלחמה-دسיטים, מלחמה שלא חסכה החכנייה, אלא שולליה חוללו אותה, מה הם הגבולות החברתיים לקיומה של מדינית-ישראל, החברתיים לקיומה של האוכלוסייה היהודית בירושלים, לקיומן הבטוח של אותן פינוי-הארץ שיש בהן חמיישבות יהודית, מהן קרונות להתיישבות היהודית ושרഗלו של התיישבות היהודית לא נעהר מהוכן.

29.7.1948

ההפגנה אינה שלום

נאום משה שרתוק

doc00630p

סא אחראי לך, כי אחראי להוכחה ניצחן זאת של אחראית בביטחון
בזאת על גבולות כ"ט בנובמבר, בביטחון לא כדי לגרוע, אלא כדי לחשוף
אחריות חסדינות הערביות, אחראיות חסדינות התקופניות, אחראים אלה
אשר עודדו, עזרו ויעזו לחן לחתkip.

� עוד לדבר אחד אחראי חזך הזה. הוא אחראי לחרם, לאורבן שנגרט
לארע, הוא אחראי לחן עצום שירד לטמיון הארץ, והוא חייב מה
את הדין על כן. הוא נחייב לאחריות חזך, הוא חייב בטיזיותם.

לא ייחבנ שחשש קיבוצי חזך לא יבוא על ענשו. לא ייחבנ
חרם, שפיקת-דם, הפטר טמו, הפטר רבוע, הפטר מאוח טילוניים של
דולרים בחואאות שלחמת, באבורן עסدوות כלכליה, באורבן פרט-ידים,
בחוסטוטות פרנסת של מונחים יהודים (וגם ערבים) – לא ייחבנ שתחיה
שרירות-לב פרועה חזך בעולם לחרום ולהשמד ולאביד ולגירוש הפסדים
באליה, בלי שעוזיה יהינו נחבעים לאחריות, ובלי שייחיו חייבים ליתן
את הדין. המחרטים, המחריבים, מטיחיהם – עליהם ליתן את הדין?

אבל חובהנו ועגיננו לא רק לabant את אחירות, לא רק לabant
את הדין, עליינו לקרו גם לשלום, האחריות, הדין – הם חלק מהסדר
שלום. ואנו נבחר לנו סופ"ם ישיר בלי כל פיווך, אם כי גם חיזוך
המכובן לפס"ם ישיר ושיינו מטה טראש שומ אינטראס ויאנו קובל טראש שומ
עפדה, אלא שאריר לנו חופה-פעולה ופואר – לא יגונא. כי קודט-בל,
בנכונות לפס"ם ישיר ייבחן חזך שכנו, אם פניו לשלום או למלהמת, וכי
יודע לכמה זמן. כי שלום אחד ייחבנ, רק אם נוכר כמדינה עצמאית,
אם זכוינו היפודית זעבדות שלטונוינו יחקלו בעובדות שאין לעערר עליוין.
ואת חד חזך עליינו להושיט. ואנו מושיטים אותה לא כחובי נחנו,
אם כי אין לנו חיליה להתחייב בסוחנו, בטע שפהלנו בחזיות
חכאייה וגם בבני חסדיינה. אך אנחנו מושיטים את חד חזך כעם,
שאבות קיומו חברה על-ידי חמיאות, על-ידי העובדות, כעם שטודינחו

קיימת ועוסקת, בין שאחריות סכיריות בת ובין שם טרביים לחכיר בה.
רצוני לומר: טעולם לא הפסדנו מהושטה יד, טעולם לא הפסדנו מקריאת
שלום, טעולם לא הפסדנו סמאזים לחזור לבירור אפשרויות שלום,
וזאננו סצווים על יזם זעל סמאזים כאלה גם כיוון, גם אם אטייכוים
שלهم מצד אחד טערפליים ובלחידברוריים.

סדרינגן אייננה חלויה ביום בשלום. היא נשענת על עובדת קיומה,
אבל היא טורניגינה בשלום וחיה אייננה ציירית לעצמה אה עיחידה אלא
על רקע של שלום נאמן ויציב בינה לבין העולם הסובב אותו. על-כל-
פניהם, ארין שיחיתת מנוי וגסור עתה לעשוה כל מה שחלוי בה, כדי
שלום זה יבוא ובידי שייבונ על יטודות של אה, היסודות החיתידים
שהוא יכול לחייב עליהם - זאת אוורה, על יסוד של שוויון בעמדות,
בתగדרה עצמה, בשלטונו.

זה היסוד להביעהנו להיות סוכרים על-ידי כל אומה העולם.
וזה הסדרינגר שחייבנו בנו עד היום - יקרו לנו מאר, אנחנו בטוחים
שסטפן ילק ויגדל. אבל גם ביום רצוני לצינז: שנס חברים באוסות
המאחדות שהוברו לעת-עתה על-ידי ספר סדרינגר קטן יותר מזה שחייב
בנו. משלחנו קרויה זמניגט, פאנז שנזקנו ביום האכרא לסטודחים של
החלטה בינלאומית מסויימת. היא אייננה זמאנית שבתינחה יציבוחה, היא
אייננה זמאנית שבתינחה זכחות שלטונו וטבוחינה כשרה שלטונו. היא יציבה
ונחנית מהביוח האציגור לא פחוות מהרבה סיטות וחיקות בעולם. היא
חויביה לא רק אה רצונה בשלום, היא נחנה בכתם היזטנויות מברייעות
עדות ניצח ליבלהט בשלום, גם כללוי פנים, גם כללוי חזק. היא חובה
כניתה לארגון האוסות המאוחדות בתחום עובדת קיומה.

בקרוב נקדם בברכה כאן, בפרק הטעלה שלנו ובעיר חזאת, את
גזיי ארץוח-חברית ובריח-חמוועזות. הופעתם אצלנו בפרק-זמן אחד
שוב יהיה לה שמעות טלית, אזהה שמעות טלית טרייעת, בבירת-ערן,
שהיה בפיגישן של שני האזוח האלו בעדרה שוחטה לגבי עניינו, בכתם

**ההפוגה אינה שלום
נאום משה שרתוק**

29.7.1948

שלבים של חדיון וחתכוּרעה בעניין שלנו בעצרתו ובמעצת הבטחון. זה סוב' היהת אותה וסופה לאחד הניטים שנחרתשו בחוץ כל מערבה הניטים, שאחננו עדיהם לתוכם, שבזכות ארץ-ישראל וצפע עברי נחדרנו שני הטעומות הראשיות בעולם לעטדה אחה'.

זוהי נקודת הסוצה לקו היסודי שקבענו לנו במדיניות חビルלאומית של ישראל: להישען במדיניותו חבירלאומית על אוטומת המאוחדות, לתרום את חרומתנו האנושית והמצוות אל למלחת חדשה, אלא לשנות מחדש בעולם, לא לפירודו, אלא לאייחודו של העולם.

תשובה לטשוחפים ברוכח

משה שרת

אני טבורי, שלא אחד שום דבר אם אומר, כי אלטלא העובדת המדינית שקבענו בארץ ע"י הכרזת העצמאות ותקמת המדינה, וכן בעיקר אלטלא העובדות האכדיות שקבענו בארץ ע"י האלחנות להגן על העובדת המדינית בכוח חנוך, כי אז כוחה של חילטת הד"ה נובמבר שנה 1947 לא הייתה נותן לנו ולא היה מושך לנו אלא איזון חדש של בגדה מצד העולם החנוך, של חוקה שנכזבה, של טענה חפרח-אורנויים כלפי הפטצון של העולם. אבל

תייחס רוצח שיחיה לי גם אבטחוּ, שאינני חדש שום דבר, שאינני מוגלה שום חגילות, אם אומר שאילולא חחילת בד"ה נובמבר 1947 באזח זירת ביז"לאומית, יש לי על-כל-פניהם פידה ידועה של ספק, אם היחח עוסדה בנו החזקה לחיללים על עצמות בזמן שחברונן ובאזור שחברונן, ואם היחח אוחת הרגשות הבטחון לגוים האכוח האכבי, לנחינה הסטרה, לנטיעת הסטרה ואפשרות השגחה לבבו של כל חייל ותמייל, שבludeיתן לא ייחננו כוח-חטבל, כל הנכונות לקרבונו, ואוחח פידה תגচון שנחלנו עד כה.

29.7.1948

doc00630s

ולבן נדמה לי, שכאשר ד"ר אלטמן אינו סתמאק בזאת שנטשלה מזמנית סגיון לפניו קו מסויים ואופரות "החלטה ח-29 בנובמבר עדיין בסיס היא, אבל בסיס זה כבר אינו סטטי באשר באו טורעות, אנחנו ניצחנו, אנחנו לסתנו לקח, נפחו אפקט, נקבעו עובדות חדשות, עליינו להוציא על בסיס זה, עליינו להרחבו, לבזרו, לשנוחו, להחמיר לסייע", והוא מציע ב%;"> אחד להסידר בסיס זה, - איןני חושב שד"ר אלטמן סבור ברצינות, שאנו ניכולים להתחשב בעצמו. כיון שאנו סביר על דברי ד"ר אלטמן, אומרים ד"ר אלטמן נתן לנו ציון, שברוטם היה שמו שלושה עם פלום, או ארבעה עם מיגום. אין דבר, גם זה קדשות פורה, תבורך על זהה. טר זינטינן החרה החזיק אחריו ובזאת אמר ביחס-הסדר שתוכנו לסתנו, וע"י זאת נחטאנו טה שתהגנו - יכולנו למדנו ביחס-סדרם של הרוזיזיוניסטים בזאת שעבדנו להביעות גועזות יותר. ד"ר אלטמן גם סביא לדוגמה, שכן הוא גם בחזית הצבאות הצלחה היחילה לאיר לנו פנים רק כאשר עברנו מהගוננות לחקמה.

מלבד, שהיה סיב בזאת: היה ביחס-סדר - רק להגבוננות.

הרוזיזיוניסטים לבדם דיברו השם ודבר: רק התקפה, רק התקפה, עד אשר סוף לקחנו סופר מהרוזיזיוניסטים ועבדנו להתקפה. והאם זה פלא, אם אנחנו מងחים עכשו אן אני רואת להגיד. כאשר עוסדים בהגוננות, חרי ז"א שמייחו מתקיף. בזמן-שלום לא קיים להילחם, אלא אם סייחן מתקיף אותו, רק אז אהה נלחם, ז"א שעזין מלחיל מהגוננות עד שאפשר לעבור להתקפה. ראשית-כל צריך לחשוף אותו הסביא לידי ההגוננות, ז"א צריך להוכיח על הה證明 של האויב, וזה הראשית.

שנית - האיסטרטגיה בלבד אינה סטטית. אני חושב שלא אולחן, וऐש פה לא וילח בזאת חղליה חרטם, שהתקפה טובה מהגוננות. אך להתקפה נחוצים אמצעים מסוימים - כוח-אדם ועוד משוז גוסף לכוח-אדם,

ההפגנה אינה שלום
29.7.1948

וזה איננו נחון טאליוו, איננו סוננת בקורסת, אך זה צריכים להשיג,
לשם זה צרייך להשיג גם קצת כסף, ואם יש לך כבר חכسطן, צרייך אתה
למצוא את המקומות שטם אפשר להשיג אתה כל זה.

כשאני שומע עכשו שאנחנו אסנו אסרו סדינה, אבל למדנו את
זה, ובאייחור-זמן מחרוני זיירנישטיין, הרי אני נזכר ואומר שיאפשר
בנ-אדם לקום בחוץ-הילול ולוטר לעצמו "הבורך אור", לאן לעצמו
בל' חרב "הבורך אור", וכי בסעודה ארבע או ששה שעה, עד אשר יאorz
הבורך, וזה יאמר: "עוד לפני ששה שעה אסרו ש"הבורך אור". ביחס
לדברי סר זינשטיין, אם הבינוחו אותו כhalbach, הרי אכן שעלינו
לנקוט בלאי חמוץ הוא - להחרים אותו. אני רוצה רק להזכיר לטר
זינשטיין, שלא אנחנו מינויו את חמוץ, לא אנחנו חמוץ את חמוץ
לבוא אלינו זה נחפנה ע"י עארות האוטות המאוחדרות, ובינחנה לו
שליחות טסוייסת, אה"כ באו טוענת-הבטחות וחותמיה לו עוד שליחות,
קשרורה קשר ישיר כהיפותה.

אנחנו עוסקים ערבי ערך חרשה. אנו מתחמקים על ערכי העזרה
חוצה. אם נקבל באוטות המאוחדרות לפני הערכה חבהה - מה טוב. אם
לא נקבל לחברים לאוטות המאוחדרות - לא נזוחר על זכות ההונאה
בערך. והחוצה לפתוח את התקירירה שלנו בחזרמת הערכה (זה חזרמת
חמצוץ ח'ח'ב בחזרמת הערך), אנחנו עדים סבוקים רשות לבנייטו
לערך, - صحיבת קצת יוחר הסברת, הבהיר ויחור עקביו וביבורי נסרך
יוחר בהוכחה, כדי לאכנע אותנו בנכונותה של דרך זאת.

לא איזין סר זינשטיין, באיזו עסדורות שאעפדרות שנתקנו בלאי
חמצוץ טעינו. ה"חboneh" זאת לבסוף טסוד, לבסוף טגורות ולפנות
לו עורף גבזה לחפל אותו - יש בה אותו החגיגון של אחרים, חאופרים
עכשו להחולם טמייאותנו על-ידי זה שטנאים לפניו עורף לעוררת
קיומנו. וכעת שאנחנו רוצחים שטם לא יענו לך, בן אין לנו למסוד
שם ולהתעלם מהעובדת של קיום האו"ם.

29.7.1948

doc00630n

נאום משה שרתוק

נאמרו מהן הרבה דברים ביחס לירושלים. אני סבור, שחברים

שביקרו את שר-החו"ז, געלמה מהם נקודת ידועה. שר-החו"ז חבהיר פה

לא את עמדתו הפרטית, כי אם את עמדת הסמלת. אני גם אינני נחנה פה

מאוחזו תומש-חדיבור, שחברים - באזק - חתרו לעצם בזוויכות זה,

ולסבירה כיבוש תיאר הידוע, שהסמלת, לפי דעתו, נחגה בעניין זה. כל

זה שאוביל להניד ב שאלה הזאת, לובי דתיקה חזק, חזא, שאני בטוח,

שהסמלת תשימ אל לבה את חביבוי הרחב לטמי שניתן כאן להרגשות והכרה

של חברי-המוועצת לגביו ירושלים. אבל נדמה לי, שחברים, שלא היו

סוציאים סמוך שנראתה בעיניהם כחטיפה מסוימת מצד הסמלת לגביו ירושלים,

לא נתנו דעתם על מה שנובע מעמדת זו או מעמדת אחרת, על כל ההש侃יות

של העמדות שלנו בעניין זה, וביצד זה עלול להשפיע על כתה ובכתה, עזיניות.

יחכו, כי אם חזק ועתה-חזק (ואני מטמנת להזיה טז) (זאת

או חיה אפשרות לברר את האביה הזאת בירוד יסודי יותר בחוג פנור יותר
ומצוותם יותר.

ואשר לדברי חבר-אטומעצת לורייא. הוא אמר כמה דברים חשובים

כשלעצמם בשאלת האבאה. זה איינו קשר קשור ישיר במדיניותות-החו"ז ובתקינות

שלו. אבל כיוון שנגע בה, רצוני לזרור: אנחנו כולם זו חיים בהרגשת

התחווה העטוקה סדר, שהנחיל לנו המעד אסראיג וחביבר של יום שלושים.

ברור, שככל אחד מהנו יכול לראות בו סהיירהורן לבו. אני סבור,

שהעxonיות שלנו חטאה בספק לאסדר חזק, שלא ציינה את דבר הסרבא

bij'hor שחייבת בכך, וזה לא היה סדר של אנשי-צבא טהום, כי אם מסדר

של אנשי-קרב, שככל לאס-הקרב שלחם בא ידי ביתו בסדר חזק.

ברור, סאלטלא היה האבאה שלנו מה שהנו - ביעקו אבא של

אנשי-הכלה וצבא של לוחמים היודעים על מעם הם לוחמים - לא היינו

סגיעים לנאחורנות שחגעו אליהם, לא היינו טגיעים לאחור הגיבוש

זה לא יכול שאיפשר את החטגנה הכבירת הזאת. אבל אחת מהחרשויות והליבוד שמייצרת את החטגנה הכבירת הזאת, היא לא אמתה הנאה של רעיון האבאה הסטלאנקי, רעיון של עצה טדי ייחיד וeahid, שהוא ברית חיילים לכל ענייני השירות ולכל החטיבות ושבולם שווים בו, ובולם נחננים מאותן האכזבויות, כולם עומסים על עצם אותו עול ולכולם אותו חלק בסערכה, בקשימות, בסבל, בגבורה ובונצחון. נראה לי, זהה היה אחד הנכטים האכרתאים האכזריים ביוזר שהמסדר הזה אריך היה להנחיל לכל טהנתפיו, לתמונו חיילים - אשר רק חלק מהם, נציגיהם בלבד, השתחטו במסדר הזה - ולכל העם אשר צפה במחזת.

אמנם זהה מריoga מסגרת סקירה, אבל סבירו לנו שאחד חברים בעיר על כך, אחראי לעצמי לחבר-הטועא לתרום את חלקו בבירור זהה,

יש כתה טענות בפני חבר לורייא, שכואורה הן האיגוניות, אבל אין גובועות כדיעה סטטיקת של העניין. היה בפיו טענה, שפירושה המעשי הוא: פצוע נציגותו בסועצת-הבטחון לא חריעה על כן, שהריבב סגנון הפיקוח הוא חד-צדדי לתוכיו ירוע לכם, שנציגותו בסועאה-הבטחון איננה נחנית שחשש גםור של דיבור. היא נציגות תגוננת ולא בזכות. אין אנו חברים באומ' ובדווא' שאיננו חברים בסועאה-הבטחון. וברור במלחט, שאנחנו יכולים לדבר רק על גופט של עניים, על עסدة חנוגות בנו, ואיננו יכולים לדבר על סדר-חיקום אלא על פרוצדורות ולא על חריב שום ועודה ושום סגנון, - על שום דבר, חללו, גזרה אוירוגנית של הדברים באומות המאזרחות. ריזה מטייל הגבולות של טקסים ושל החשבות.

ירוע, שאנחנו היינו קדושים בברכת נציגות רחבה יותר ונאנחנו פוטלים רק שני גורמים לגבי החשפות בזוכחותם את המדיניות הערבית ואות בריטאניה. אם זה אמור בבירור, אבל סבב הלאז' חפטורה אפשר היה לשפוך את ה"הן" לגבי אחרים.

29.7.1948

נאום משה שרתוק

אשר לטענה, סדוע לא חתניינו אה קניין חמים לירושלים וענין דרך לנגב, - רצוני לומר לא חתניינו בטעורש גם אה עניין חעלית. היה זה שיקול-דעת מסויים, ואמרנו: "לפי עמדתנו חוץ מהצחה". כאשר דברתי חיים בטקירה בעניין זה, הרי הדברים היו טבועניים בראש וראשונה לעלייה, אך זה כלל גם אה עניין חמים לירושלים וענין פחיתה הדרך לנגב. מה זה היה עוזר וסועיל לנו, אילו חתניינו אה זה בסטעורש - אינני יודע.

אגב אורחא, בידוע לכם, לאחר שהלגיון חסביהם, עלדיין נציג בריטי, בנהוג, לחות לשירותו לעברן באין מפריע ולחות לאנשינו לבוא למבחן השאייה בלטרון ולהזרים סיטם לירושלים, תזר בו ביום חמיכחו זו ולא נתן לעבור לשירות ולא נתן לאנשיהם שלנו להיבנים לסבון חמים. אם פירובו זה זאת חרתו על עמדתו הקודמת נימק בעובדה, שתכרצה על ירושלים בעל עיר עברית, ובין הלגionario יכלה להסכים לראוח או ירושליט בעיר עברית. זאת אוסרתו, מכוון ונסור אותו להאטיה אה ירושלים.

השירות הגיון בדרכים שלנו, בליऐקווח של האו"ם. שכן חודענו, שבדרבים אשר פחתנו בעצמו לא נסכים לפיקוח האו"ם על שידי רוחינו. אבל אנחנו גם איננו מוחנחים לווחר על דרך לטרון. ואם הלוינו, ניתן להאטיה אה ירושלים - אנחנו נרעיב אותו. יש בדעתנו להרעיב אותו, ובancheנו פחתנו אש על חכמי חטביה שלטרון לרסתה, הלוינו יש לו בירחה או - או. או שישירותינו יעברו אה לטרון ואנו גם שירותינו שלו יעברו; או שישירותינו לא יעברו וזה גם שירותינו לא יעברו. זאת חזא פונח לאו"ם בעניין זה, ועוד גם אנחנו מה לומר לאו"ם בעניין זה. זהחי יריעה שרציתי למסור אגב אורחא.

29.7.1948

doc00630x

אבל חבר-חמו עזח לזריא נבנש וט בשאלת חסוטג "ערבים", וגם
חברים אמרים נבנשו בשאלת זו: בשאנחנו אומרים טaad-וותן עט ערבים -
לפי כוונתנו, ובאמת שאנחנו מקבלים את העולם הערבי כמו שחווא צריין
שייהich ברגע, שבאשר אומרים גמלחטה: טaad-וותן אל שלום - מחייבים
לטaad-וותן של שלום עם עד לוחט. טaad-וותן אחר של שלום אינו ידוע
לי. אפשר לומר לא ניכנס בטaad-וותן של שלום עד שהבזא איזו
מחפיכח, או עד שיבזא איזה שינדי, או עד שיחרחש איזה גם. אבל אם
אנו נוקאים סדריניה לטיים סלחמה בשלום, פירושו: לטיים את המלחמה
בשלום עם הצד הלחום. אם בינהיים יחוללו שינויים - יחוללו.
יכולת ממשלה ליטול, יכולת ממשלה לעלות, יכול להיות שידוד-מערכות,
אבל יכול גם לא להיות שידוד-מערכות. ולא בידינו להביא אורחן לעולם
ולא בידינו להביא חילוק-משטרות. ואין לערבב חזון חברתי עם
סדריניות מעשיה. וזאת, אין להסתלק חזון חברתי, אבל אין להלום
סדריניות מעשיה בחזון חברתי, כי פירושו יכול להיות, שאין כל מדיניות
מעשיה, וזה גם אין פועלחה. וזה אולי אין גם עצמת עניינים לקראות
השינוי חברתי, שיכל سبحانיה מעשיה לטיען להם.

אשר לחיטו שפען בנארת, בכלל, להלבת הרעיוון הוא רעיון,
צריין רק שיחיה קאח יוחר גדור, מה יש בנארת ואם באותו יש שם איזה
משמעות שהוא. קל סאד במצב זה להביא לידי כך, שתפקידו איזו קבוצה שאין
לה כל משען ומשמעות ושיכולה להבריא על מהו; ואחר-כך, כשאתה רואת
לונת לשולחן ולדבר על מהו טמי עם גורמים שיש להם שקל באוחו
ازיבור, פדור, שזחי שלפונית, שנקב אחר סביה אוחה לידי החפואצות
ולא נשאר אחריה כלום. הדברים רציניות טאר, חשובים מאד ואין ללבת
לקראת איזה ניאזאות, שלגורי אינםסבירים את האש.

ספר מיקודים בא ליעז לאחר מעטה (ואני אוטר במחובן לאחר
מעטה, טנני ספר מיקודים אייננו יחידי, יש אוריינטציה מסוימת

29.7.1948

נאום משה שרתוק

doc00630y

בעולם), שלקבלו ההפוגה הייננו צריבים להחגנזה את חוגשת חכנית
כט' בנובסבר. נניח שה היה רעיון בריא - לא כל-כך ברור לו
מה פירוש הדבר, מי היה מוניטט אום כ"ט בנובמבר? איך זה היה
שකבל, חוגשת כ"ט בנובמבר פירושו חוגשת כ"ט בנובסבר, פירושו
קודם-כל חטלקוח סכל כיבושים שמחוץ לתחום מדינת-ישראל, פירושו
החלקו שדרך לירושלים, פירושו הנחת מראש, שירושלמי תחיה
בינלאומית, אין כל עירובה, איזה שטן בinalgואמי יהיה שט, אין כל
עירובה, מי ומי יהיה שט, ואני מחה קצת על ספר סיורים, המבקרים
לסמן על נסitem. זה לא יהיה אותו עבדאללה בחלק הערבי. ואם
ספר סיורים אוזר: זה הרי כ"ט בנובסבר, זו מדינה נפרדת - אז
אפשר גם להוציא שפה-בובות שט. אני מחה אין אפשר לאחר כל
ה蓋יון חסר לחתוך ולומר זאת חנאי. אבל אני רוצה לומר אנו
עאת כזאת לא שמענו בסוערת ולא דודא חבר סיורים, וזהו יודע
אל מה אני מחה, אנחנו עומדים בקשר עם הרבה שלחות, ועתה בזאת
לא שמענו. אנחנו שמענו עתה, שעלינו להסביר הפטוגה, שאנו
יכולים לאחצט גוד פועצת-הבטחון, שבת שחקቤות החלטות ברוב דעות.
ולתווי ידוע לכם, שהעקרונות של הפטוגה נחקרו במועצת הבטחון מה אחד
סביוון שאחר-כך חיזבעה החלטה שהיא בה לא רק עקרון הפטוגה, אלא
חי בזאת כל התנאים, והឧוצה זו היא מי שנטגע, אבל כהווצבע סעיף
הפטוגה לחוד - הוא נחקר בסועצת-הבטחון מה-אחד.

בנוסף לנגב ולביקורת על שר-החוץ נמצא לנוח למסור הודיעות
זום ביקורת על שר-החוץضا לנוכח לשוחה עם בא-כח "ניו-יורק
טייסט" לפני שדייר בסועצת-המדינה. איןני יודע איך גוחרים שר-
חוץ אחרים, אבל כאמור בא כתור "ניו-יורק טיים" מיוחד לארץ,
זהו בא בסק-הכל ל-24 שעות ושבקש שיחת - חרי עוזן כ"ניו-יורק
טייסט", שהוא העוזן הגדול ביותר בעולם, אם הוא מוכן לטוחה את

נאום משה שרתוק

דפיו לכמלה הזמנית, אי-אפשר יותר לו תחכה עוד שבוע, בשבוע הבא אני סופר סקירה מדינית, אחרי כן מוכן להיות לדבר גם אתה, שנית, שבא אליו עחונאי, יזמת השיחח חייא בידך. יש סלאכיה ידועה, אם לא לקרוא לה בשם אמנה, שאתה יכול לשitem שאלות בפניו של איש-שיחן, אבל בדרך כלל אחת אריך לאפשר לו לשאול אותו, ואם הוא שואל אותך: האם אתם סוכנים לתחם בטיסים בגין? אפשר כסובן לומר, אינני עונה על שאלה זו, לאפשר לומר שמדובר לא. אינני מחר לי שדבר סיקודים היה אודר לא, אפילו אם רוסיה הסובייטית הייתה דורשת זאת, משומ שיש לנו עשרה, והעדרה היא האסות המאוחדות, וסבירו שברור, מה כוונת השאלה הזאת - אם אנחנו סוכנים לתחם בטיסים לגוזם טריים. ובכן בטגרת הטכל המוגבל ניחנה החשובה, אפשר לדבר על זה רק אם זו תהיה מדיניות האסות המאוחדות, אם זה יהיה חלק מהסדר עולמי של קביעת אזורים בטחון, ואם חקובל על כך החלטה (זאת הנזדקה אין לי תרעומת על סר מיקוניים, הוא לא היה יכול לקרוא אה "ניו-יורק טיסס", אבל יש לי טגרת שלמה, מה שנחפרט, נחפרט בדיקת ספלייא, על יסוד מה שארתתי) - אם התקבל על כך החלטה בסועצת הבטחון ובסועצת הבטחון, שמדובר על עניין בטחון, על עניין אזרחי-בטחון בעולם, יروع שיש מי שדווקא להבשיל טיעף זה.

אני רוצה לוסר בהזדמנות זו: בחוקפתה הזאת, חוקפתה חשובה מאד בחיי עמו ובחינויו של כל אחד ואחד מאנו, נפגשנו פגישת היסטוריה ראשונה, פגישת פנימאל-פנימית בלתי-אמצעית, עם ברית-הסועצות ועם מדיניות שאן בעלות-ברית קרובהה סידר של ברית-הסועצות, אבל-ביחוד עם ברית-הסועצות. כאחד מלאה שוכן להיפגש וזכוב להיות פעילית בפניה זו - זכר לובי והעם היהודי, מפני שגם היה פגש השרביה, פגישת היסטוריה בשבייל העם היהודי לאחר שנים ארוכות של ניהוק ושל ורוה, אולי זרואה-גומליין, זרות שחטט היהודי, על-כל-פניהם

29.7.1948

נאום משה שרתוק

doc00630z1

עם יהודיה היושב באיזו ראה בה את צפוננו אנקה - ובבן סגסיוני בפגישת זו לאחרgesתי את עצמי זקוק לאייזו הטענות שתיאר או לאיזה שינוי של נסח במחשבת ולביטוי, או לאייזו חוסטח של סטמן - לא רק כדי להסביר את העניין, שחוותי היה להסביר אותו לאנשי ברית המועצות, אלא כדי להשיג מהנחות שביניהם איש את רעהו, שאותה או יותר יש לנו לשון משוחפת. לא לשון משוחפת בסובן של חזדהות - איינו מזדהים עם שום גורם בעולם, אנחנו מזדהים רק עם העם היהודי. אבל מזדהים עם העם היהודי, בשם העם היהודי ולמען העם היהודי, אנחנו חוזרים למאכסיומות הבנה-גומלין בעולם ולמכסים של ידידות בעולם ולמאכסיומים של הערכה והכרה בעניינו של העם היהודי. ואנחנו סובנים על-כל-פניהם לחתייחט בחוקרא ובחערכה לכל חטוב ולכל מה שMOVEDת לו עתיד לטפי היפיסחנו בכל מקום בעולם. לאחרgeshi שום חסרון, ואינני חושב, שאנשי שיחתי הרוגיאו בדברי איזה פגש שהודא כשהזתי את עניין העם היהודי כפי שאני סביר אוחז וכמי שלסדי בבייח-מדרש של התנועה הציונית להבין אותו. ויתכן שתרוגשות היתה, שאולי דזוקה פנוי עהפגישת היחה בזאת, יש בה חשיבות סיותרה, מפני שע"י כך הם לומדים את העניין כסורת שטוא בלי כל וסרק, בלי נסיוון להציג להם את העניין באופן נוח יותר לעיבול ולתפיסה. ונדמה לי, שם תיו טרוביים את עצם קצח נפעריהם, אילו ראו אצלי ואצל חברי ספק בזאת, להציג להם את העניין קצת נוח יותר ללי ולעיבול, כי מה זאת אומרת, - חאט מוחותיהם אינם בחיריים, דאייהם אינה בהירה כדי להבין דברים לא כל כך פשוטים, שאין הם רגילים להם, מפני שיש עולם גדול ומורכב ולא חבל ידע להם בראש.

בחזרונות זו אני סאטיר פאר שחברה אחת, כי שיחח חברה - הסועצה ווועברה להחמיר חברה בסועצה לרוגל תפקיד חשוב ששוב שבות עליה, אינה באן אהנו. ישבה אהנו בוחילט הערב הגב' גולדת

29.7.1948

נאום משה שרתוק

doc00630z2

סאיםון, שחזרה אטס לארץ ושבועות יסים ספר, על-כל-פניהם בזמן
הקרוב ביחסר, עתידה לאחת בשליחות גדולה, שליחות לא קליה, אך
בשליחות איסטורית למשך העם היושב באיזו זלמן סדרינח-ישראל ואולי
למשך אותו מקום שאנו חופשים בעולט בולו, ולמשך אותו מעת
הערך שיש לעניינו בעולט כרלו, בעולט חביבלאומי המאורגן שאנו
שייכים לו; ואלה האתראיים לבחירחה של גב'. בוילהה סאיםון לחפיקיד
זה (ובבחירחה אורורה ע"י הממשלה הזמנית וב"י, אותו אורוגן של
הממשלה הזמנית שנתמנה לכך), בחרו בת והציעו לה את חפקיד זהה
דווקא שם בטחונם שתיאו וויפוי שם כאישיות יהודית-ישראלית ציונית -
ישראלית עצמאית, תציגו את העניין שלנו ככותרת שחוא, בכל שימוש
הקבינה שלג, בלי כל מאכזים של סיגול או של הפטגולות, ובבוחח האמת
הזאת השלמה והראשונית היא שכנו גם חובת לחדק את קשרי אבןח-
הגדמלין שחוללה להיווצר בין בין ברית-הטועצות במחיה ל偶像.
סבירם ובכל המערבות שבהן עסינו יחר.

עטיחי שר-המשפט אמר, שאין לנו פוגעים בזכיונות בריטניה,
הוא לא פגע בזה בchalot ב"ט בנובמבר. החלטה ב"ט בנובמבר מחייבת
להכיר בזכיונות קודמים. אך הכרה בזכיונות קודמים אינה אופרת,
שאנו מזוחרים על כל חופש ועל ריבונות לעוזר בסוג מסוים
ובשלב מהאים את שאלת-הकפט של טעינים ידוועט, ואילו גם שאלת-תקפם של
הזכיונות בכלל, כי העולט אינו קוטא על שטריו וזיכויו ממשנים
לפי שינורי סגב, יש שם מחדשים ויש לנו מחדשים, וסדרינה
וממשלה וסוסדיה שלה יש להם שיבוח לעניין זה. אבל נקודח-הטועצא
עם ראשית צעדיה של הסדרינה שלנו - אם בכלל איןנו פוניט עורך ומוכר
לכל אותן פסקי-הלהבה בינלאומיים, שיש בהם הרבה חיוב גם בשביינו -
נקודח-הטועצא היא: הכרה בזכיונות קייסיט. ובעד זה האביהו אנשים
בליעיק-טאכט, ולא רק האנגלים האביהו بعد הטעיפות מלאה.

29.7.1948

נאום משה שרתוק

אבג', באותו הראיון עם טופר "ניו-יורק טיימס" אמרתי, אנחנו
סודיטים בהחלטת מדיננה ערבית עצמאית בארץ-ישראל על מדיננה שתהייה חלק
סודינה שכנה. אבל כאשר נshallchi, אם אנחנו נילחם כדי למנוע סיפוח,
אשרה: איןני סבור שנעדرون מלחמה על כך, אם כי אנחנו מודיטים מדיננה
ערבית עצמאית. אבל השאלה קיימת ועוסרת: מה יהיה כוחה של מדיננה
השכנה כלום בידינו תהיה הברעה בדברו כלום אינם אפשריים בענין זה כל
מייני צירופים? האם לא ייחבז מצב גרווע הרבה יותר מבחןינו אנו במדינה
עצמאית ערבית בארץ-ישראל מאשר במדינה ערבית מסוימת למדינה השכנה?
יש פנים לבן ולכאן, אין לנו אדריכלים להסתלק מכל יוזמה, טנן הגנה
על האינטראסים התיוגניים, אבל גם לא להוות בענין זה פסקניות יותר
סדי, אשר גסיות סוציאלית ושיתור פתח פתוח לכל מיני אפשרויות ראיית
לנו מדיניות נבונה יותר.

מר סטופ לגבי עניין חד-2 בנובסבר, החוויכת אולי עם איזה
සאסר שהוא קרא, אבל לא עם חספיר שנספה הערב. ביחס לירושלים אמר
מר סטרוף: אנחנו דורשים את ירושלים, משומש שאנו דורשים את ירושלים
ולא מפני שהעולם הנוצרי פנה עורף לירושלים. הוא אמר את הדברים האלה
כמבייע מחשבה יהודית, פשוטה בריאת, ואני מסכים בהחלט לדברים אלה
כשדרשו אותנו ירושלים חילאה בליביק-סאקס - דרשנו את ירושלים, מפני
שדרשו אותנו ירושלים. אולי כאשר סטופ אומר את הדברים האלה לא בעת
הסערה בליביק-סאקס, בסוף ספטמבר או בה咍ת אוקטובר 1947, כי אם
בסוף יולי 1848, כשאוא שואל עבשיותו למה אין לנו דורשים את ירושלים
פנוי, שאנו דורשים את ירושלים? - אני יכול לומר לך בזיכרון זה, זכרון
נוך לעניין, אבל אני אינני מזכיר בזיכרון נח כל כך ואני איני יכול
לשכotta, שבשלב מסוימים הודיעתי בשם אסוכנות היהודית, שהיא אז המוסד
הקיים, שאנו דורשים מסוימים לירושלים ביז'ילאומיך, והודיעתי על זה לא מפני
שוויהרגנו על ירושלים, אלא מפני שפמדנו בפני לחץ מיזח ונסרץ של

ההפגנה אינה שלום

29.7.1948

נאום משה שרתוק

doc00630z4

העולם הנוצרי, שהיה מלוחה בחודעת ברורה מפי כתה שלחוות, שעדתנו לובי ירושלים בין-לאומית הקבע את עמדתנו לובי מדינה יהודית בארץ-ישראל. זאם אינני יכול לומר עבשינו בשם הממשלה, שאנחנו חווירים בנו מארחת הפטכתה, הריני אומר מהן שיקול דעת מרובה שאין אנו סבורים שהיה מחייב אותנו מבחינה סופרית. ובבחינה מדינית מעוגנים אין אנו כיום לשמר על פחה פחה לאפשרות של חידוש חביבעה. איננו יכולים לשכוח, שגם יבוא חידוש חביבעה, חזא יבוא טני שחטיבוי הקודם בא מהן וויתור לדעת הקטל הנוצרי, ומזהן כל, שאפשר לומר, שביטלנו את דעת העם היהודי טני דעת העולם כולו. האזרקה שלנו לשינוי הפעם היא, שהעולם הנוצרי לא האזיך את הויתור הזה לנו, באשר ביזבז את הויתור הזה, הפקר את הויתור שלנו, ולא חרד טני טבנה כיבוש ירושלים מחדש על ידי האיטליאם, כמו שחרד טני חביבעה העם היהודי לחלק טן הרבר חזז לעצמו.

אשר להערכה האחראונת של פרטוט. החלטתה של הממשלה בדבר ירושלים לא ניתנה עדרין לפירוט רשמי. אנחנו נתנו את דעתנו על כל, שהירגון אסונייציפאלי צריך להישאר. קום בירושלים משל עצמו, שיפעל מטעם טсталת-ישראל וב███חה. ברור, שהעירייה תהיה כפופה לשלטונו מרכזי, ועל-ידי אסדרת העניים חזז, עירייה תפדר באופן יזמר וראיזונלי ויעיל גם את עגיניה. אני מקווה שפירוטם לא יאוחר לבוא, וחסידורים העשיים שיבואו בעקבותם, גם הם לא יפגרו.